

הבית הלבן בחולצות שחורות: ניכסון וחבר 'ועצו'

וונטרייט במערב הפרוע

כסינאטור של מדינת טקסאס. כל מניעיו ופעולותיו מוכתבים על-ידי שאיפה זו. המירדף שלו אחרי שודדי-הרכבות אינו אלא מסע בחירות מלוות פירסומת. בהצ' לחתו בחיסול הפשיעה טמון הסיכוי לבחיר רתו כסינאטור.

כדי להשליט את החוק ולהבטיח את (המשך בעמוד 36)

קרון נוסף מוקצה לאיש הפירסום האישי של המרשל, המיוצג כאן בדמות צלם המנציח כל צעד ומעשה שעושה המרשל. בדומה לצוות העתונאים המלווים כיום את הנשיא פורד או את הנרי קיסינג'ר במסעותיהם.

כי מרשל נייטיגל אינו רק איש החוק. הוא גם איש פוליטי, השואף להיבחר

סומים, הוא סרט פוליטי. עלילתו אומנם מתרחשת בטקסאס של המאה שעברה, אבל יש לו השלכות מיידיות לגבי החיים הפוליטיים באמריקה של היום.

מבחינה זו אין הוא יוצא-דופן. הריא-ליזם החברתי, שנועד לסכך ולהעמיק את המיבנה הסיפורי הפשוט והתמים של מה שנחשב עד היום בעיני רבים כהקולנוע הטהור, חדר לעולם המערבונים האמרי-קאי כבר בשנות החמישים. סרטים כמו האיש מווירג'יניה, האקדוחן, האוצר של סירה מדרה, סיבכו את המרכיבים הקלא-נועיים של המערבון וניסו להציג את גיבוריו כאנשים מורכבים יותר. באותן שנים נוצר גם מה שנחשב כמערבון הי טוב שכולם — בצהריים, שהיה סרט פוליטי מובהק. אבל גם אלה נוצרו לפי הנוסחה הקבועה של המערבונים הקלא-סיים, תוך שהם מנסים להפיק את המקסימום מהאלמנטים הבסיסיים שלה.

פוט מרחיק לכת מעבר לכל אלה. מביחינה זו הוא אחד המבשרים האופייניים של הרנסאנס בקולנוע האמריקאי ואולי המבשר הראשון של תחיית המערבון הי הוליוודי.

סיפורו של פוט, הקרוי גם בשם 'אנשי החוק', מתחיל בצורה שיגרתית ביותר. על המרשל * הווארד נייטינגל (קירק דאגלאס) מוטלת המשימה לחסל כנופיה של שודדי-רכבות הפועלת לאורך מסילת-הברזל הטקסאסית בשנות התשעים של המאה שעברה.

מלווה בצוות של שישה אנשים מאומינים וממושמעים, המסורים לו עד מוות, רודף המרשל אחרי השודדים ברכבת מירדת המזכירה מיד את מסוסייה המיוחדים של נשיא ארצות-הברית האחרונים, באמצעותם הם מנהלים את סיוריהם הגלוי-באליים.

קרון מיוחד ברכבת שמור אומנם לסריסם, באמצעותם משליטים המרשל ואנשיו את החוק והסדר בערבות הפתוחות. אבל

האמריקה שראחר פרשת וונטרייט לא תחזור עוד להיות אותה אמריקה שלפניה, היא מטבע-לשון שגורה בפי האמריקאים. וגם המערבונים שלה שוב אינם אותו דבר.

המערבון הגדול והחשוב שנוצר בהור-ליוד שלאחר וונטרייט, עושה לתבנית הקלאסית ביותר שיצר הקולנוע האמרי-קאי את מה שעשתה הפרשה למוסד הני-שיאות האמריקאי. הוא שובר כללים וחור-קים בסיסיים ומקודשים שבלעדיהם מערי-בון איננו מערבון.

אפילו מערבוני-הספאגטי האיטלקיים שי-גנבו מהוליווד את ההגמוניה בתחום היי-צור של צורת-אמנות אמריקאית טיפוסית זו שמרו על כללי היסוד של מישחק הי

תא

אלי תבור

מערב הפרוע. גם בהם ניצב תמיד במרכז העלילה המאבק של הטוב בלע. מהרגע הראשון ברור בהם לצופה מי הם האנשי-הטובים ומי הם הרעים. קשה להעלות בדעת מערבון בו הרעים גוברים על הטובים ובו אין סופו של הצי-דק בדמות האקדוחן הרכוב, עם או בלי כוכב הכסף, לנצח. פוט — מערבוןו תחי-דש של כוכב המערבונים הוותיק קירק דאגלאס — מנפץ אמיתות אלה כמו שריי-צי'ארד ניכסון ניפץ את האמונה שנשיא ארצות-הברית הוא סמל החוק והסדר של החברה האמריקאית.

פוט * למרות היותו מערבון טיפוסי בו הצדק מושלט באמצעות האקדח ושגיבור ריו הם אנשים בודדים ומלכודיים רכובים על סוסים על רקע מרחבים ונופים אינ-

פוט * קיצור המונח המשפטי האנגלי העתיק פוט קומיטאטוס, שהיקנה תוקף חוקי למוסד של אזרחים מגוייטים לצורך מטרה מוגדרת של אכיפת החוק והשלטת הסדר הציבורי. בארצות-הברית הוא מקנה למרשלים ולשריפים זכות לגייס אזרחים ולחמש אותם ככוח-עזר מוסף למשימות מיוחדות.

חקר במסע הבחירות

בעיצומו של מסע הבחירות שלו, נופל מרשל נייטינגל (קירק דאגלאס) בשבי השודד סטרורון (ברוס דרן — משמאל). הרודף הופך לנרדף והנאשט הופך למאשים. הטובים מתגלים כרעים והרעים הם בעצם הטובים — בניגוד לכל נוסחאות המערבונים.